

[Glistrup]

idet han siger: Jeg vil gerne slutte forlig med Fremskridtspartiet om at afskaffe den, vel at mærke hvis jeg så kan få lov til at beskatte sømænd 50 pct. højere ved at indføre dem under reglerne om beskatning i land. Den går ikke, hr. skatteminister! Selv her på den mørkeste tid af året er det for lyst til den operation. Vi skal have sømandsskatten totalt afskaffet, og det kan gøres teknisk let. Det har vi prædikeret i de 14 år for døve ører.

Men hver evige eneste gang der har været en diskussion om sømandsskat, har vi overensstemmende med det, der ligger i Fremskridtspartiets navn – vi er ikke noget alt-eller-intetparti, men et parti, der altid stemmer for det mindste lille fremskridt i den rigtige retning – sagt: Hver eneste øre, vi kan formindske sømandsskatten med, vil betyde, at vi kommer en lille smule nærmere det forjættede mål: at få den afskaffet.

Det er altså forholdene i dag, og da det forslag, vi skal stemme om i dag, går i retning af mindre sømandsskatteprovenu, vil vi af den grund stemme for det, ikke fordi vi f.eks. foragter politibetjentene på Christiania, som skal betale skat af deres fulde løn, til trods for at det formentlig er væsentlig farligere at være politibetjent på Christiania end at sejle nede i Den Persiske Golf. For det er jo sandheden, at det ikke er så overvældende farligt at sejle dernede. Selvfølgelig er det da særdeles trist og beklageligt, at der er død én dansk sømand dernede, men der er samtidig dræbt måske 600 mennesker i trafikken her i Danmark. Derfor er ministerens begrundelse det sædvanlige vejrhanblæseri, der retter sig efter, hvad vej TV-Avisvinden blæser. Hvis den blæser den rigtige vej, er det – uanset motiverne – ikke nyrer og hjerte, vi vil granske hos ministeren, men når ministeren går den rigtige vej, når han går fremskridtets vej, får han Fremskridtspartiet i hånden. Så kan han synes, at den bliver beskidt, og at han kan tælle fingrene på den, når han slipper os, men han undgår ikke, at vi klistrer til ham, når han vil være med til at mindske sømandsskatten.

Så rejste hr. Bernhard Baunsgaard et andet problem, som også hører til de rigtig gamle fremskridtstravere, nemlig om vi nu ikke kan få et gevaldigt slagsmål om dette identitetsvæsen. Hvis hr. Bernhard Baunsgaard og andre gamle her på egnen i folketingssalen dog kunne for-

stå, at dette med identitet kun er noget, som de gamle partier har opfundet for at have noget at dunke nye partier i hovedet med! Identitetsreglen har aldrig i de år, der er gået siden 1849, været brugt mod nogen af de gamle partier og bliver selvfølgelig heller ikke brugt mod Venstres skatteministers forslag nu her. Det er kun et begreb, som man uden skygge af grundlag i de praktiske tilfælde har opfundet: når der kommer ubekvemme forslag fra oppositionen, som man ikke vil stemme om, slutter man sig sammen og siger, at denne væmmelige opposition ikke overholder identitetsgrundsætningen.

Selvfølgelig vil forholdet da være det, at hvis SF under en nedrustningsdebat foreslog en dagsorden om mark- og vejfredsloven, altså noget, der har med fred at gøre, ville formanden selvfølgelig sige, at det strider mod identiteten. Men det er jo ikke det, der ligger i de praktiske bestemmelser, at man i en SF-nedrustningsdebat taler om vejfred eller andet, der ligger fjernt fra emnet. Derfor er situationen den, at rent praktisk kan vi lige så godt totalt mane identitetsgrundsætningen i jorden. Den er kun blevet brugt i folkestyrets 138-årige historie til usagligt at knægte mindretallet, der har nye og friske tanker. Derfor, hr. Bernhard Baunsgaard, lad være med at tale mere identitet i den tid, hr. Bernhard Baunsgaard har tilbage i Folketinget! Den tid være kort!

Formanden:

Formanden skal ikke blande sig i diskussionen fra talerstolen. Men jeg vil gerne give Tingets medlemmer den oplysning, at ved overvejelser over, om der er tale om identitetsproblemer, har det altid spillet en rolle for formanden, for det første om sagen har været drøftet, om den er indgået i debatten ved første behandling, og for det andet, om det er en sag, der ikke er stor splid om, altså en sag, der står et stort flertal bag.

(Kort bemærkning).

Niels Anker Kofoed (V):

Det er ikke, fordi jeg skal blande mig i debatten som sådan, men jeg synes alligevel, at når hr. Glistrup står op og citerer en af de fornemme gamle romere, skal han citere den rigtige. Det var ikke Cicero, hr. Glistrup, men Cato, der blev citeret. Cicero levede 100 år senere. Derfor vil jeg sige, at jeg håber da, at det, når hr. Gli-